

Bemærkninger til udkast til forslag til lov om ændring af skatteforvaltningsloven (Aftale om en ny ankenævnssstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet – Retssikkerhedspakke IV)

Justitia har modtaget Skatteministeriets udkast til forslag til lov om ændring af skatteforvaltningsloven (Aftale om en ny ankenævnssstruktur og en hurtigere vej gennem klagesystemet – Retssikkerhedspakke IV) i høring.

Det fremgår af Skatteministeriets høringsbrev, at udkastet til lovforslaget har til hensigt at nedbringe de lange sagsbehandlingstider i klagesystemet og derigennem at styrke borgernes og virksomheders retssikkerhed. Af lovforslaget fremgår endvidere, at formålet med udspillet er at gennemføre en række tiltag, der skal gøre klageforløbet på skatteområdet mere effektivt og øge Skatteankestyrelsens produktivitet.

Borgernes og virksomhedernes mulighed for at få prøvet deres ret er et grundlæggende princip i retsstaten. Særligt på områder med komplekse regelgrundlag som skatteområdet, er det afgørende at denne retssikkerhedsgaranti opretholdes, idet borgerne særligt på skatteområdet kan have svært ved at gennemskue gældende regler og deres retsstilling og dermed vurdere, om skattemyndighedernes afgørelser er rigtige. Af samme årsag er det essentielt, at en sådan prøvelsesadgang kan ske inden for rimelig tid og med den fornødne kompetence og indsigt i det regelgrundlag som vedrører skatteyderens retsforhold.

I lyset heraf er Justitia overordnet positiv omkring formålet med nærværende lovforslag og dets fokus på at nedbringe de lange sagsbehandlingstider i klagesystemet på skatteområdet, idet lange sagsbehandlingstider skaber retsusikkerhed blandt borgere og virksomheder.

Det er imidlertid Justitias opfattelse, at de initiativer der søges gennemført med nærværende lovudkast mere har karakter af en bekymrende og kortsigtet quick-fix-løsning, der alene behandler symptomer fremfor at helbrede de reelle retssikkerhedsmæssige udfordringer i det nuværende klagesystem på skatteområdet. Det er i den forbindelse Justitias opfattelse, at en række af de initiativer som fremgår af det fremsendte lovudkast, kan være medvirkende til i endnu højere grad at udfordre retssikkerheden på skatteområdet.

Efter Justitias opfattelse ligger de reelle retssikkerhedsmæssige udfordringer i forhold til det skatteretlige klagesystem i den fortsatte opretholdelse af lægmandsinstitutionen og dermed også ankenævnsystemet. Set i lyset af de hyppige lovændringer og den stigende kompleksitet på skatteområdet, bliver lægmandsinstitutionen til stadighed udfordret i forhold til at kunne opretholde den fornødne faglige og sagkyndige indsigt til at kunne efterprøve de afgørelser, som den får forelagt. Dette giver efter Justitias opfattelse anledning til væsentlige retssikkerhedsmæssige bekymringer, idet de skatteydere, som ønsker at få indbragt klagesager for ankenævnene, dermed risikerer ikke at kunne få den fornødne tillid til, at deres klagesag reelt kan blive efterprøvet.

Som det også fremgår af Deloittes evaluering af klagestrukturen på skatteområdet, kan der derudover stilles spørgsmålstejn ved, om lægmandsinstitutionens funktion og lokale forankring stadig forudsættes i lovgivningen i en sådan grad, at disse institutioner bør opretholdes i det skatteretlige klagesystem. I kraft af netop udviklingen i den skatteretlige regulering er lægmandsinstitutionen over tid blevet udfordret, hvilket også afspejler sig i den manglende tillid til og dermed også det høje fravalg af ankenævnene i klagesystemet på skatteområdet.

Justitia anbefaler på den baggrund, at der etableres et enstrengt klagesystem hvor klagesagsbehandlingen bliver placeret i Landsskatteretten. Derved sikres en konsekvent og enkel klagestruktur samtidig med at klagesagsbehandlingen placeres hos den prøvelsesmyndighed, som kan imødekomme den efterspurgte skattefaglige indsigt til at behandle klagesager på skatteområdet. En sådan klagestruktur vil samtidig skabe tillid hos skatteydere og rådgivere i deres møde med klagesystemet.

Som alternativ til ovennævnte løsningsforslag anbefaler Justitia mere fagligt forankrede ankenævn der i videre omfang, end hvad der foreslås med nærværende lovudkast, er sammensat af medlemmer med egentlig skattefaglig indsigt.

Udover ovennævnte generelle bemærkninger til klagestrukturen på skatteområdet, kan Justitia i forhold til det fremsendte lovudkast anbefale:

- At Landsskatterettens kompetence som administrativ klagemyndighed i sager om momsskøn, opretholdes. Justitia foreslår i den forbindelse, at Skatteankenævnet alene får tildelt myndighedskompetence i sager om momsskøn, når spørgsmålet har betydning for en sag, der allerede i dag tilfalder Skatteankenævnet som kompetent klagemyndighed.

- At initiativet om at ophæve fritvalgsordningen erstattes med indførelsen af et enstrengt klagesystem med Landsskatteretten som eneste administrative klagemyndighed. Dermed håndteres de nuværende retssikkerhedsmæssige udfordringer på skatteområdet, idet der sikres en høj skattefaglig kompetence i klagesagsbehandlingen samtidig med, at klagesystemet strømlines med én fælles klageindgang. Et sådan tiltag vil i sagens natur forudsætte, at de fornødne ressourcer allokeres til etableringen af en sådan klagestruktur, således at Landsskatteretten som én klagemyndighed kan løfte den samlede klagesagsbehandling på skatteområdet.
- At en evt. ønsket opretholdelse af lægmandskonstruktionen understøttes af en mere konsekvent styrkelse af medlemmernes faglige indsigt. Justitia anbefaler i den forbindelse, at de lovgivningsmæssige krav til medlemmernes skattefaglige kompetencer øges således, at nævnene fremadrettet i overvejende grad bliver sammensat af medlemmer med egentlig skattefagligt indsigt.
- At det nuværende niveau for klagegebyret i skatte- og motorsager fastholdes. En forhøjelse af klagegebyret vil begrænse borgernes og virksomheders mulighed for at indbringe sager til administrativ efterprøvelse, hvilket er retssikkerhedsmæssigt betænkeligt. Såfremt Skatteministeriet ønsker at fastholde forslaget om at forhøje klagegebyret, skal Justitia anbefale, at det reelle omkostningsniveau for klagesagsbehandlingen i skatte- og motorsager kvalificeres med henblik på at tilrettelægge klagegebyrets størrelse.
- At forslaget om at indføre direkte domstolsprøvelse gennemføres med behørig hensyntagen til de ressourcer, som domstolene måtte have behov for, med henblik på at kunne håndtere den potentielle sagstilgang af skatte- og afgiftssager, som forslaget kan medføre. I modsat fald vil forslaget kunne indebære lange sagsbehandlingstider i domstolssystemet og dermed begrænse skatteydernes mulighed for at få fastslået deres retstilstand i skattesager. Justitia skal derudover tilskynde, at der ved domstolsprøvelse af skatte- og afgiftssager i videre omfang bliver gjort brug af sagkyndige dommere således, at borgere og virksomheder kan opleve en styrket retssikkerhed i forbindelse med deres prøvelse af skattespørgsmål.

Momsskøn

Det fremgår af det fremsendte lovudkast, at skatteankenævnene med forslaget fremover skal kunne afgøre klager over Skatteforvaltningens afgørelser vedrørende fysiske personer og dødsboer om skønsmæssige ansættelser af moms efter opkrævningslovens § 5, stk. 2. Det fremgår endvidere af udkastet, at baggrunden for det pågældende initiativ er at forbedre omkostningseffektiviteten i

skatteankenævnene og at understøtte målretningen af sagstyperne til afgørelsesmyndighedernes kompetencer.

Justitia finder initiativet retssikkerhedsmæssigt betænkeligt, idet forslaget vil være med til at flytte den pågældende sagstype væk fra den klagemyndighed, som i dag besidder den afgiftsfaglige indsigt i og erfaring med sager om momsskøn. En sådan tilrettelæggelse af sagsområdet vil således kunne få den konsekvens, at skatteydere fremover vil miste sikkerheden i, at deres sag bliver prøvet af den mest kompetente klagemyndighed i forhold til den pågældende sagstype.

Efter gældende ret kan Skatteforvaltningens afgørelser vedrørende moms, afgifter og told ikke indbringes for Skatteankenævnet, idet disse sager skal indbringes til Landsskatteretten som administrativ klagemyndighed. Dette gælder også i forhold til klager om skønsmæssig ansættelse af moms. Henset til at Landsskatteretten med sin eksisterende myndighedskompetence har opbygget den fornødne ekspertise og erfaring med at træffe afgørelse i sager momsskøn, bliver ovennævnte hensyn om at målrette sagstyper til de kompetente afgørelsesmyndigheder udfordret, når sagerne fremadrettet skal fordeles til en klagemyndighed (Skatteankenævnet), som ikke tidligere har behandlet sådanne typer af afgørelsessager.

Selvom Skatteankenævnet idag er kompetent klagemyndighed i forhold til spørgsmål om skønsmæssig ansættelse af indkomstskat, jf. Skatteforvaltningslovens § 5, stk. 1, nr. 2, kan dette ikke i sig selv, efter Justitias opfattelse, være afgørende for, at Skatteankenævnet således også besidder den fornødne kompetence til at træffe afgørelser om klager vedrørende skønsmæssig ansættelse af moms. Det bemærkes i den forbindelse, at det ved skønsmæssige ansættelse af moms er tilsvaret, der skal ansættes hvilket indebærer, at Skatteankenævnet også vil skulle kvalificere, om der i det konkrete tilfælde har været afholdt momsbelagte indkøb af varer og ydelser til brug for virksomheden, som kan fradrages ved opgørelsen af afgiftstilsvaret. Et sådan vurderingsgrundlag synes at være artsfremmed set i forhold til Skatteankenævnets nuværende kompetenceområder. Dette udfordrer præmissen om, at sager om momsskøn bliver målrettet den myndighed, som er (mest) kompetent til at træffe afgørelse i disse sager.

Forslaget bliver mere betænkeligt af, at øvrige klager vedrørende moms-spørgsmål fortsat skal indbringes for Landsskatteretten. Dette vil potentielt skabe en asymmetri i forhold til udviklingen af den administrative praksis på momsrådet og dermed også potentielt medføre en retsusikkerhed, fordi der fremadrettet bliver to myndigheder med kompetence indenfor momsretlige spørgsmål. Udbalancen bliver ikke mindre af, at initiativ alene har til formål at tildele skatteankenævnene kompetence i forhold til klagesager om momsskøn for så vidt angår fysiske personer og dødsboer, mens klagesager om momsskøn vedrørende juridiske personer fortsat skal behandles af Landsskatteretten. Den foreslåede fordeling af myndighedskompetencen i forhold til momsskøn skaber dermed større grobund for forskellig administrativ praksis hos henholdsvis

Skatteankenævnene og Landsskatteretten. Dette vil være med til at skabe grundlag for retsikkerhed og inkonsekvent praksis i forhold til skønsmæssige ansættelser af moms.

I lovforslaget udestår således en kvalificering af, hvorfor netop sager om momsskøn skal henvises til skatteankenævnene.

Justitia anbefaler på den baggrund, at det fremadrettet fortsat bliver Landsskatteretten som træffer afgørelse i klagesager om momsskøn. Justitia skal alternativt foreslå at snævre kompetencereglen ind således, at det kun i de tilfælde, hvor momsskønnet har betydning for ansættelse af en sag om indkomstskat, bliver Skatteankenævnet som behandler sagen.

Ophævelse af fritvalgsordningen på skatteområdet

Som en del af lovudkastet foreslås den nuværende fritvalgsordning i Skatteforvaltningsloven ophævet. Forslaget indebærer, at klager fremadrettet ikke længere kan vælge, om en sag, der er visiteret til et skatteankenævn, skal behandles af Landsskatteretten.

Justitia er isoleret set positiv overfor denne del af lovforslaget, idet det vil skabe grundlag for større ensartethed og gennemsigtighed i klageprocessen på det skatteretlige område. Justitia skal imidlertid henlede opmærksomheden på, at det oprindelige hensyn der lå til grund for indførelsen af fritvalgsordningen, var at imødekomme behovet for at klagere, som har større tillid til Landsskatteretten end til skatteankenævnene, kan vælge, at en sag, som er visiteret til et sådant ankenævn, i stedet behandles af Landsskatteretten.

Selvom forslagens intention om i videre udstrækning at strømline klagesagsbehandlingen i udgangspunktet er positiv, synes den oprindelige indførelse af fritvalgsordningen at være et symptom på klagesystemets svagheder. Disse bør ikke blot tilsidesættes ved at ophæve den eksisterende fritvalgsordning. En sådan tilgang, vil alene have karakter af symptombehandling uden egentligt at helbrede den retssikkerhedsmæssige udfordring i, at klagere generelt har større faglig tillid til Landsskatteretten end til skatteankenævnene.

Et initiativ som dette, hvorefter klager bliver frataget retten til selv at kunne vælge, hvilken klagemyndighed der skal efterprøve om Skatteforvaltningens afgørelse er korrekt, synes i det lys at være retssikkerhedsmæssigt betænkelig.

Forslaget om at ophæve fritvalgsordningen med den intention at fremskynde klagesagsbehandlingen vil således efter Justitias opfattelse ske på bekostning af, at det fremover ikke altid bliver den mest kompetente klagemyndighed, som foretager den konkrete prøvelse af skatteyderens klagesag. Skatteyderen bliver således tvunget til at indbringe sager for et

skatteankenævn også i de tilfælde hvor der ikke er tillid til myndighedens faglige indsigt i forhold til reelt at kunne efterprøve det pågældende sagskompleks.

I stedet for at ophæve fritvalgsordningen bør Skatteministeriet fokusere på det symptom, som fritvalgsordningen på skatteområdet er et udtryk for, nemlig den manglende faglige tillid til skatteankenævnets kompetencer som administrativ klagemyndighed. Skatteministeriet bør derfor istedet strømline klagesystemet på skatteområdet således, at Landsskatteretten bliver den eneste administrative klagemyndighed.

Udnævnelseskriterier for ankenævnsmedlemmer

Med lovudkastet foreslås det, at skatteministeren, eller den som ministeren bemyndiger hertil, får kompetence til at udnævne et antal særlige medlemmer med egentlig skattefaglig indsigt. Det fremgår endvidere af lovforslaget, at der ud af de 176 medlemmer, som efter forslaget vil være forankret i de i alt 22 etablerede skatteankenævne, samlet vil være 10 medlemmer med ovennævnte skattefaglige indsigt.

Det er generelt positivt, at Skatteministeriet med lovudkastet ønsker at styrke fagligheden hos skatteankenævnene således, at nævnsmedlemmer fremadrettet – forudsat at lægmandselementet opretholdes i det skatteretlige klagesystem – besidder en større skattefaglig indsigt. Et sådan kompetenceløft har også siden ændringen af klagestrukturen på skatteområdet i 2014 været bredt efterlyst. Justitia er enig i denne efterspørgsel, idet nævnenes skattefaglige indsigt og evne til kunne foretage en egentlig efterprøvelse af Skatteforvaltningens afgørelser, er helt afgørende for den retsgaranti der ligger forudsat i, at administrative afgørelser reelt skal kunne efterprøves af en klagemyndighed.

Som tidligere omtalt, er udfordringerne med skatteankenævnenes manglende skattefaglige indsigt imidlertid baggrunden for den i dag hyppige anvendelse af fritvalgsordningen, hvorefter klagesager i større grad ønskes forelagt for Landsskatteretten i stedet for et skatteankenævn.

Selvom hensigten med ovennævnte initiativ umiddelbart er positiv, styrker forslaget efter Justitias opfattelse kun i begrænset omfang den skattefaglige indsigt, som efterlyses hos skatteankenævnene. Dette skal ses i lyset af, at det ifølge lovforslaget alene vil være 10 ud af i alt 176 nævnsmedlemmer, som vil skulle besidde sådanne skattefaglige kompetencer.

Forslaget står således i skærende kontrast til sammensætningen af en lang række kollegiale klageorganer i Danmark, hvor udgangspunktet er, at organet består af et mindre antal læge

medlemmer og dermed hovedsageligt er sammensat af medlemmer med relevant sagkyndig viden og erfaring indenfor det relevante myndhedsområde¹.

At Skatteministeriet kun i så begrænset omfang vælger at opkvalificere nævnenes skattefaglige indsigt, kan undre og giver anledning til retssikkerhedsmæssig bekymring. Dette skal særligt ses i lyset af, at skatte- og afgiftsområdet til stadighed bliver et mere komplekst regelgrundlag både for rådgivere og skattemyndigheder at administrere. I takt med, at skatte- og afgiftslovgivningen bliver stadig mere kompleks, kombineret med hyppigheden af regelændringer på området, vil den manglende styrkelse af nævnenes skattefaglige kompetencer medføre en øget mistillid til ankenævnenes reelle faglige kompetence til at efterprøve Skatteforvaltningens afgørelser. En manglende skattefaglig indsigt i klagesagerne øger dermed risikoen for, at ankenævnene ikke foretager en reel efterprøvelse af klagesagen. Den manglende skattefaglige indsigt vil dermed kunne udhule selve formålet med en administrativ klageadgang til skatteankenævnene og formålet med at få efterprøvet Skatteforvaltningens afgørelsessager. Dette er retssikkerhedsmæssigt betænkeligt, idet skatteyderen dermed reelt får frataget sin adgang til at få efterprøvet Skatteforvaltningens afgørelser.

Justitia finder på den baggrund forslaget mangelfuldt i sin nuværende form. Såfremt Skatteministeriet ønsker at opretholde lægmandskonstruktionen og styrke nævnsmedlemmernes skattefaglige indsigt, foreslår Justitia, at de lovgivningsmæssige krav til medlemmernes skattefaglige kompetencer øges således, at nævnene i overvejende grad bliver konstitueret af medlemmer med skattefagligt indsigt.

Forhøjelse af klagegebyret

Ifølge lovforslaget skal klagegebyret for skatte- og motorsager hæves fra de nuværende 400 kr. til 1.000 kr. Det fremgår af bemærkningerne til denne del af lovudkastet, at formålet med forhøjelsen af klagegebyret er at harmonisere dette med det gældende gebyr for klager over de nye vurderinger efter ejendomsvurderingsloven. Det fremgår endvidere, at formålet med forhøjelsen af klagegebyret er at undgå klager over bagatelsager.

Den foreslåede forhøjelse af klagegebyret er efter Justitias opfattelse retssikkerhedsmæssigt betænkelig, idet forslaget principielt vil kunne begrænse nogle klagerere i at få adgang til administrativt at få efterprøvet Skatteforvaltningens afgørelser. Forslaget synes således at falde

---

¹ Jf. p. 12 i Justitias analyse af 18. juli 2017 – "Mangel på viden i skatteankenævnene"

udenfor rammerne af det overordnede formål med nærværende lovforslag, som er at styrke borgernes retssikkerhed på skatteområdet.

Lovforslagets udsagn om, at forhøjelsen af klagegebyret er fastsat til et niveau, som *ikke* afholder borgere og virksomheder fra at klage, virker misvisende henset til, at det tidligere i lovforslaget netop fremgår, at et af formålene med gebyrfastsættelsen er at skabe et mindre incitament blandt borgere og virksomheder til at indbringe Skatteforvaltningens afgørelser for en administrativ klagemyndighed.

Som endnu et argument for den foreslåede forhøjelse af klagegebyret anføres det i de almindelige bemærkninger til lovudkastet, at den foreslåede forhøjelse vil harmonisere gebyrniveauet med gebyret på vurderingsområdet. Som det fremgår af de almindelige bemærkninger til lovforslaget, blev gebyrniveauet på vurderingsområdet, med virkning fra 1. januar 2018, forhøjet fra 500 kr. (2018-niveau) til 1.000 kr. (2018-niveau)². Som begrundelse for den daværende forhøjelse af klagegebyret anførte Skatteministeriet i sin kommentar til Ældre Sagens høringssvar, at det foreslåede forhøjede gebyrniveau skulle ses i forhold til, at klagesagsbehandlingen på vurderingsområdet i gennemsnit kostede ca. 8.500 kr. pr. sag. Set i lyset af forslaget's målsætning om at skabe symmetri i forhold til klagegebyrets størrelse må det antages, at Skatteministeriets foreslåede gebyrniveau bygger på en forudsætning om, at klagesagsbehandlingen af skatte- og motorsager er ligeså omkostningstung som sagerne på vurderingsområdet.

Såfremt gebyrets størrelse – i forhold til den foreslåede gebyrforhøjelse – ikke svarer til de reelle omkostninger der er forbundet med klagesagsbehandlingen for skatte- og motorsager, vil gebyret anses for at stå i et misforhold til den modydelse, som den repræsenterer.

Lovforslagets argumentation for, hvorfor klagesagsgebyret skal forhøjes, synes generelt at være inkonsekvent og uigennemsigtigt i forhold hensynet bag den foreslåede gebyrforhøjelse.

Justitia skal på baggrund af ovenstående anbefale, at det nuværende klagegebyrniveau fastholdes. Såfremt man ønsker at gennemføre den foreslåede forhøjelse af klagegebyret, skal Justitia anbefale, at Skatteministeriet foretager en analyse af det reelle omkostningsniveau for klagesagsbehandlingen af skatte- og motorsager. Derved sikres, at det fastsatte gebyrniveau i videst muligt omfang er kvalificeret i forhold til de egentlige sagsomkostninger der er forbundet med den pågældende klagesagsbehandling.

---

² Lov nr. 1729 af 27. december 2018 om ændring af ejendomsvurderingsloven og forskellige andre love

Direkte domstolsprøvelse

Med lovforslaget åbnes der endvidere op for en adgang til, at skatteydere direkte kan indbringe klagesager for domstolene, uden først at skulle indbringe disse for en klagemyndighed på skatteområdet.

Det fremgår af lovforslagets almindelige bemærkninger, at denne del af lovforslaget skal ses i sammenhæng med ophævelsen af den tidligere omtalte fritvalgsordning.

Justitia finder ovennævnte forslag retssikkerhedsmæssigt positiv, idet det bidrager til at fremme borgeres og virksomheders mulighed for at indbringe sager for domstolene. Forslaget er således isoleret set med til at styrke retssikkerheden på skatteområdet, ved at sikre større adgangen til at få efterprøvet Skatteforvaltningens afgørelser for domstolene.

Betragtes ovennævnte initiativ imidlertid i sammenhæng med den foreslåede afskaffelse af fritvalgsordningen, vil forslaget i videre omfang kunne motivere skatteborgere til at indbringe de afgørelser, hvor skatteankenævnene er den kompetente administrative klagemyndighed, for domstolene, i stedet for først at få efterprøvet afgørelsen hos klagemyndigheden. Baggrunden herfor er igen den manglende tillid, som klagerne såvel som skatterådgivere har til Skatteankenævnets skattefaglige indsigt og kompetencer.

Den foreslåede adgang til direkte at forelægge sager for domstolene vil efter Justitias opfattelse kunne medføre en stigning i antallet af sager, som indbringes for domstole med en dertilhørende risiko for, at også domstolenes sagsbehandlingstid i sager om skatter og afgifter bliver længere på grund af den øgede sagstilgang.

Ovennævnte retssikkerhedsmæssige udfordringer bliver i øvrigt bestyrket af den allerede gennemførte ensretning af værnetingsreglerne ved indbringelse af skattesager for domstolene, som i 2017 blev vedtaget med en ændring af Skatteforvaltningsloven³. Ændringen, som var en del af Retssikkerhedspakke III, medførte, at alle sager om skatte-, told- og afgiftsspørgsmål, der indbringes for domstolene, i dag skal anlægges ved den retskreds, hvor Skatteministeriets modpart har hjemting.

Set i lyset af den nævnte ensretning af værnetingsreglerne på skatteområdet, vil nærværende delforslag kunne indebære, at særligt mindre retskredse kan få en øget sagstilgang på det skatteretlige område. Dette genopliver efter Justitias opfattelse debatten om, hvorvidt særligt mindre retskredse – i naturlig erkendelse af skattereglernes kompleksitet – har behov for få tilført yderligere

---

³ Jf. lov nr. 1376 af 4. december 2017 om ændring af skatteforvaltningsloven og ligningsloven (Ensretning af værnetingsregler ved indbringelse af skattesager, udvidelse af skattefriheden for statslige godtgørelser til asbestofre m.v.)

ekspertise i form af sagkyndige dommere, som kan bidrage til at give retten en større indsigt i og forståelse for de skattesager som bliver forelagt for domstolen.

Udover ovenstående udfordringer vil forslaget om en direkte adgang til domstolsprøvelse kunne resultere i, at et mindre antal sager fremover bliver indbragt for ankenævnene til administrativ efterprøvelse. Dette vil på sigt medføre, at nævnene ikke får opbygget den tilsigtede faglighed og erfaring med klagesagsbehandlingen. Derudover vil den foreslåede direkte klageadgang til domstolene for det andet kunne medføre, at netop ankenævnenes adgang til at skabe og udvikle administrativ praksis på skatteområdet bliver begrænset som følge af, at sager henlagt til ankenævnene som administrativ klagemyndighed, istedet bliver indbragt direkte til domstolsprøvelse.

Med forslaget har Skatteministeriet således alene rykket fritvalgsordningen fra det administrative klagesystem og over til det civilretlige domstolssystem, hvorefter valget står mellem at få efterprøvet Skatteforvaltningens afgørelse i enten det administrative klagesystem eller ved at indbringe klagesagen for domstolene. Ligesom tilfældet er med den samtidig foreslåede ophævelse af fritvalgsordningen i klagesystemet, er nærværende delforslag om at skabe en direkte adgang til domstolsprøvelse - set i det store perspektiv - mere et udtryk for symptombehandling end et egentligt forsøg på at helbrede de retssikkerhedsmæssige udfordringer der eksisterer i det nuværende klagesystem i forhold skatteankenævnenes prøvelseskompetencer.

Justitia skal på baggrund af ovennævnte bemærkninger anbefale, at forslaget om at indføre direkte domstolsprøvelse gennemføres med hensyntagen til de ressourcer, som domstolene måtte have behov for, til at kunne håndtere den potentielle sagstilgang af skatte- og afgiftssager, som forslaget måtte medføre.

Justitia skal i den anledning også anbefale, at der ved domstolsprøvelse af skatte- og afgiftssager i videre omfang bliver gjort brug af sagkyndige dommere således, at borgere og virksomheder oplever en styrket retssikkerhed i forbindelse med deres prøvelse af skattespørgsmål.

Med venlig hilsen

Daniel Y. Bujandric
Skatteprojektleder

JUSTITIA

Mobil/Cell +45 93 30 85 04

E-mail: daniel@justitia-int.org

<http://www.justitia-int.org>

